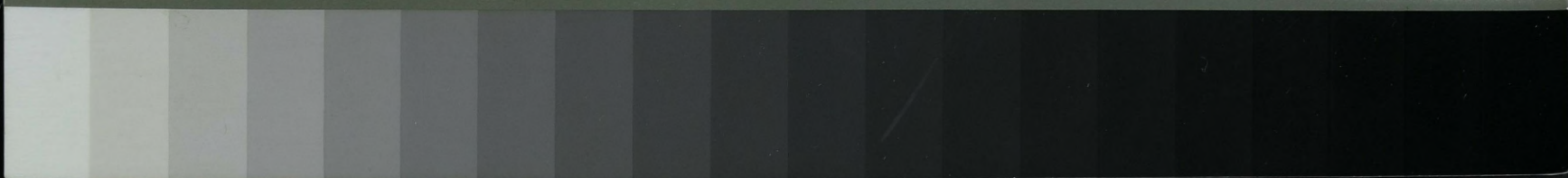

Grey Scale #13

DANES
-PICTA
.COM

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH

JAWNE

Egz. Nr 1

Kmdr dypl. Czesław MICHAŁOWSKI

**Temat: ZASADY UŻYCIA LOTNICTWA TAKTYCZNEGO
SIŁ POWIETRZNYCH NATO DO WSPARCIA DZIAŁAŃ
BOJOWYCH KA**

Konspekt wykładu

BIBLIOTEKA SZTABU GENERALNEGO WP
Archiwum 1000-1000-1000-1000

44890

WARSZAWA

WRZESIEŃ

1979

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH

JAWNE

Egz. Nr 1

Kmdr dypl. Czesław MICHAŁOWSKI

**Temat: ZASADY UŻYCIA LOTNICTWA TAKTYCZNEGO
SIŁ POWIETRZNYCH NATO DO WSPARCIA DZIAŁAŃ
BOJOWYCH KA**

Konspekt wykładu

BIBLIOTEKA AKADEMII SZTABU GENERALNEGO WP
Archiwum Instytutu Teorii i Historii Sztuki Wojennej

44890

WARSZAWA

WRZESIEŃ

1979

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP
im. gen. broni K. Świerczewskiego

JAWNE

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I PRACOWNIKÓW

"ZATWIERDZAM"

SZEF KATEDRY RW i AO

W/2 B. *[signature]*
czpo. płk dr Franciszek JANUSZEWSKI

Egz.nr...1.

PODSTAWA
Ustawa z dnia 22 stycznia 1999 roku
art. 86 ust. 2
(Dz. U. RP Nr 11 poz. 95)
podpis

PRZEKLASYFIKOWANO
Protokół Nr 12657

Kmdr dypl. Czesław MICHAŁOWSKI

TEMAT: "ZASADY UŻYCIA LOTNICTWA TAKTYCZNEGO SIŁ POWIETRZNYCH
NATO DO WSPARCIA DZIAŁAŃ BOJOWYCH KA".

/Konspekt wykładu/

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Działu Zbiorów Specjalnych
Nr ewid.

44890

OPRACOWAŁ:

[signature]
kmdr dypl. Czesław MICHAŁOWSKI

SPRAWDZIŁ:

.....

WARSZAWA

WRZESIEŃ

1979 r.

I. **TEMAT:** "Zasady użycia lotnictwa taktycznego sił powietrznych NATO do wsparcia działań bojowych KA".

II. **CELE SZKOLENIOWE:**

- Nauczyć słuchaczy zasad użycia lotnictwa taktycznego NATO do wsparcia działań bojowych KA;
- Wprowadzić słuchaczy do samodzielnego studiowania tematu z wykorzystaniem materiałów źródłowych.

III. **ZAGADNIENIA SZKOLENIOWE I PODZIAŁ CZASU:**

Wstęp	- 5 min.
1. Ogólne zasady wykorzystania i zadania lotnictwa taktycznego NATO	- 20 min.
2. Lotnicze wsparcie działań bojowych KA NATO	- 40 min.
3. Organizacja dowodzenia lotnictwem taktycznym i współdziałanie z siłami KA NATO	- 20 min.
Zakończenie	- 5 min.

Razem:	- 90 minut

IV. **LITERATURA:**

1. Siły powietrzne NATO - wyd. II Zarz.Szt.Gen. nr pf 15196.
2. Kompendium sił zbrojnych państw NATO - wyd. II Zarz. Szt.Gen. nr 019302.
3. Skrypt "Podstawowe problemy zabezpieczenia działań bojowych sił lądowych przez taktyczne siły powietrzne wg poglądów NATO - wyd. ASG WP nr pf 426.

V. **POMOCE SZKOLENIOWE:**

1. Schemat - Podział sił Floty Powietrznej RFN do realizacji poszczególnych zadań".
2. Schemat - "System dowodzenia i współdziałania TSP z siłami lądowymi" - na szczeblu KA.

3. Schemat - "Organizacja łączności w systemie współdziałania
sił lądowych z TSP NATO".

WSTĘP

Koncepcja rozpoczęcia wojny środkami jądrowymi lub ich zaskakującego użycia po krótkim okresie działań konwencjonalnych leży u podstaw zachodniej doktryny wojennej - aktualnie obowiązującej w NATO - strategii „elastycznego reagowania”.

Uważa się przy tym, że zasadniczym czynnikiem uzyskania powodzenia i skutecznego prowadzenia operacji zaczepnych przez siły zbrojne NATO będzie czynnik zaskoczenia w wykonaniu pierwszych zmasowanych uderzeń zarówno konwencjonalnych jak i jądrowych.

W uzyskaniu tego zaskoczenia zarówno w wojnie jądrowej jak i konwencjonalnej zasadniczą rolę będą spełniać taktyczne siły powietrzne /TSP/-lotnictwo taktyczne NATO, które stanowi podstawową siłę uderzeniową i główny środek napadu jądrowego na szczeblu grupy armii /GA/. Natomiast na szczeblu KA głównym środkiem napadu jądrowego są pociski rakietowe /operac. takt. i taktyczne/ i artyleria atomowa.

Problem zabezpieczenia działań bojowych KA /dywizji, brygad/ szczególnie wsparcia działań sił lądowych przez lotnictwo taktyczne realizowany jest poprzez działania tego lotnictwa /oprócz samodzielnych operacji powietrznych/ na korzyść i w pasie działań bojowych KA /dywizji, brygady/.

Zabezpieczenie działań bojowych KA /dywizji, brygady/ za wyjątkiem GA, którą z zasady wspierają PTSP, polega na wsparciu lotniczym odnośnymi siłami lotnictwa taktycznego w ramach wydzielonego wysiłku. Związków taktycznych /oddziałów i pododdziałów/ lotnictwa taktycznego do wsparcia działań KA /dywizji, brygady/ nie przydziela się. Jedynie lotnictwem sił

lądowych /również tylko organicznym/ dysponują dowódcy KA /dywizji/ według swego uznania.

1. Ogólne zasady wykorzystania i zadania lotnictwa taktycznego NATO.

Dp głównych zasad bojowego wykorzystania lotnictwa taktycznego należą:

- zaskakujące i zmasowane uderzenia przy użyciu broni jądrowej na jak największą ilość kluczowych obiektów;
- ześrodkowanie wysiłku w decydujących momentach walki i operacji sił lądowych na głównych kierunkach;
- wysoka aktywność, stosowanie szerokiego manewru i duża głębokość oddziaływania na przeciwnika;
- wykorzystanie TSP przeciwko obiektom, które nie mogą być skutecznie niszczone i obezwładniane przez artylerię i taktyczne pociski rakietowe;
- scentralizowane dowodzenie TSP z jednoczesnym zachowaniem możliwości ich decentralizacji.

W celu określenia możliwości bojowych taktycznych sił powietrznych dowództwo NATO przyjęło następujące normy:

- stopień sprawności technicznej - 80 %;
- w działaniach bojowych bez użycia broni jądrowej, bierze udział około 70 % samolotów nbj, które wykonują uderzenia na obiekty zwykłymi środkami rażenia. Pozostałe 30 % nbj znajduje się w stałej gotowości do działań z bronią jądrową na pokładzie;
- prawdopodobieństwo wykrycia i rażenia celu podczas jednego lotu - 50 %, w związku z czym w celu rażenia jednego celu bronią jądrową planuje się dwa samoloty. Na pokładzie

- każdego samolotu nbj znajduje się jeden ładunek jądrowy;
- dla rażenia obiektów środkami konwencjonalnymi, w zależności od ich charakteru; lotnictwo taktyczne działa w grupach po 2-4, 4-8 i 8-12 samolotów;
 - natężenie działań bojowych lotnictwa myśliwsko-bombowego i rozpoznawczego wynosi średnio 1,7 samolotolotu na dobę, w tym:
 - w pierwszej dobie - 3 s/l;
 - w drugiej i trzeciej dobie - 2 s/l;
 - w czwartej i piątej dobie - 1,5 s/l;
 - w szóstej i siódmej dobie - 1,2 s/l.

Podczas działań bojowych z użyciem środków konwencjonalnych straty w samolotach w ciągu pierwszych siedmiu dób nie przekraczają 60% stanu wyjściowego, w tym po: D1-20%, D2-32%, D3-40%, D4-47 %, D5-52%, D6 -56%, D7-60%.

Straty w sprzęcie lotniczym w wojnie jądrowej, wg norm przyjmowanych w czasie ćwiczeń połączonych sił powietrznych wynoszą po: D1-50%, D2-55, D3-60%, D4-65%, D5-70%, D6-76%, D7-80% stanu wyjściowego.

Ponadto należy przyjąć średnie natężenie działań na dobę dla lotnictwa taktycznego:

- myśliwskiego OP - 3 s/l, podwyższone - 4 s/l;
- transportowego - 2 s/l;
- wsparcia - 2 - 4 s/l, podwyższone do 6 s/l.

Średnie normy użycia lotnictwa myśliwsko-bombowego^x /TLM/ do obezwładnienia obiektów i wojsk przeciwnika z oczekiwanym rezultatem - 30 - 40% strat w sile żywej i sprzęcie lub opóźnienie marszu na okres - 2 - 3 godzin.

~~x/ Średnie normy użycia TLM~~ przyjęto na podstawie dotychczas prowadzonych ćwiczeń NATO oraz doświadczeń wojny wietnamskiej i bliskowschodniej /w warunkach wojny konwencjonalnej/.

Obiekty działań	Pótrzebna liczba samolotów LMB, TLB/ TLM/		
	Buccaner S 2B Phantom F-4D Tornado, A-10 F-111E, F-16	F-104G, F-100D NF-5A, Mirage- 5BA, Jaguar- GR.1.	G-91 R.3 Harrier GR.1 Alpha Jet, Hawk HS.1182
	Śr. ładunek bomb. rak.-ok. 4 t. -	Śr. ładunek bomb. rak.- ok. 2 t.	Śr. ładunek bomb.-rak. ok. 1 t
Sztab dywizji/SD/na pow.0,6km ²	4	8	16
Batalion zmech. w marszu	4 - 6	8 - 10	12 - 14
Batalion czołgów w marszu	6 - 8	12 - 16	18 - 20
Pułk zmech. w marszu	8 - 10	16 - 18	24 - 28
Pułk czołgów w marszu	12 - 16	24 - 28	-
Dywizjon rakiet oper.takt. w marszu	4	8	12 - 16
Bateria artylerii pol.na SO	2	4	8
Dyw. rakiet oper.takt.na SS	8	16	-
Bateria PRK na SS	4	6	12
Przeprawa, most	6 - 8	10 - 12	24 - 28
Lotnisko z dwoma stoiskami	20	24 - 28	-
Dywizjon rakiet takt. na SS	4	8	12
Radiolokacyjny posterunek /1 - 2 RLS/	1	2	4

Według poglądów dowództwa NATO, powodzenie w operacjach w znacznym stopniu zależy od skutecznych działań TSP, które są podstawową siłą uderzeniową dowództwa sił zbrojnych na teatrze wojny i jednym z podstawowych środków przeznaczonych do wykonania natarcia jądrowego.

Podstawowe zadania lotnictwa taktycznego są następujące:

- a/ Zdobycie i utrzymanie przewagi jądrowej i panowania w powietrzu;
- b/ Izolacja rejonu działań bojowych;
- c/ Taktyczne rozpoznanie powietrzne;
- d/ Obrona powietrzna wojsk walczących i obiektów tyłowych w strefie działań bojowych;
- e/ Lotnicze wsparcie działań sił lądowych;
- f/ Taktyczny transport powietrzny.

Ponadto lotnictwo taktyczne może wziąć udział w zabezpieczeniu operacji desantowych /powietrzno-morskich/.

Należy podkreślić, że głównym zadaniem pozostaje walka o zdobycie i utrzymanie przewagi jądrowej i panowania w powietrzu. Uważa się jednak, że każde z wymienionych zadań bojowych TSP może stać się w określonej sytuacji głównym.

Lotnicze zabezpieczenie działań bojowych KA będzie polegało nie tylko na bezpośrednim lub pośrednim wsparciu działań sił lądowych, lecz także na wykonaniu przez lotnictwo taktyczne pozostałych zadań, których realizacja pośrednio wpłynie na rozwój działań sił lądowych.

Szczególny wpływ na rozwój działań sił lądowych będzie miała realizacja zadań izolacji rejonu działań bojowych i prowadzenie taktycznego rozpoznania powietrznego przez TSP.

Zadanie i podział wysiłku Floty Powietrznej RFN
w pasie działań 1 KA /NZ/ - schemat nr 1.

2. Lotnicze wsparcie działań bojowych KA NATO.

Wsparcie lotnicze jest to rodzaj działań bojowych, w których główny wysiłek TSP jest skierowany na niszczenie siły żywej, sprzętu bojowego i innych obiektów przeciwnika na polu walki i w strefie taktyczno-operacyjnej na głębokość do 100 - 160 km od linii styczności wojsk.

Celem wsparcia lotniczego jest wyeliminowanie z walki głównego zgrupowania wojsk lądowych i raketowych przeciwnika, naruszenie jego ugrupowania bojowego, opóźnienie lub udaremnienie natarcia i osłabienie jego obrony.

Zgodnie z poglądami zachodnimi, wsparcie lotnicze działań sił lądowych nie może być rozpatrywane w oderwaniu od całokształtu zadań wykonywanych przez TSP. Podczas wykonywania zadań wsparcia TSP wykorzystuje się przede wszystkim do niszczenia i obezwładniania takich celów przeciwnika, które mogą być najskuteczniej zwalczane z powietrza, a wykorzystanie do tego celu środków ogniowych sił lądowych jest niemożliwe lub mało skuteczne.

W ramach ogólnego wsparcia lotniczego działań sił lądowych wyodrębnia się bezpośrednie wsparcie lotnicze. Działania TSP w trakcie bezpośredniego wsparcia lotniczego są prowadzone na głębokość do około 50 km. Cele naziemne przeciwnika znajdujące się na głębokości 1-5 km od linii styczności wojsk mogą być zwalczane przez

lotnictwo tylko w warunkach zorganizowanego naprowadzania.

W ramach bezpośredniego wsparcia lotniczego, w zależności od sytuacji TSP mogą być użyte do wykonania następujących zadań:

- zwalczania celów naziemnych na polu walki rozmieszczonych poza zasięgiem środków ogniowych sił lądowych lub w wypadku trudności wykorzystania tych środków /w czasie marszu, przegrupowania itp./;

- niszczenia sił przeciwnika na pozycjach wyjściowych do natarcia lub w czasie rozwijania przez niego działań zaczepnych;

- zwalczania sił przeciwnika, które wdarły się w głąb obrony;

- wsparcia sił lądowych w czasie działań manewrowych na polu walki;

- wsparcia desantów powietrznych i morskich;

- osłony powietrznej kolumn marszowych, taktycznego lotnictwa transportowego i śmigłowców.

Bezpośrednie wsparcie lotnicze jest realizowane głównie przez typowe samoloty wsparcia /G-91 R/3, "Harrier" GR.1, HS 1182 "Hawk", "Alpha Jet" i A-10A/ oraz lotnictwo myśliwsko-bombowe /taktyczne myśliwce/, które są przystosowane do przenoszenia różnego rodzaju uzbrojenia oraz charakteryzują się wysoką zdolnością manewrową.

Z zasady samoloty wsparcia działań sił lądowych bazują bliżej linii frontu - w odległości około 50 - 70 km, na mniejszych lotniskach /przeważnie polowych/ i w sposób rozśrodkowany /na przykład po 6 samolotów typu "Harrier" GR.1 na jednym lotnisku/.

Samoloty bombowe TSP są rzadko używane do wykonania zadań wsparcia. Może to mieć miejsce wówczas, gdy rażenie obiektu wymaga dużej koncentracji ognia oraz w wypadku dużych celów powierzchniowych.

Obiekty uderzeń podczas bezpośredniego wsparcia lotniczego są najczęściej określane w toku prowadzenia działań bojowych lub na 24 godziny przed wykonaniem uderzenia.

W celu osiągnięcia jak najlepszych rezultatów TSP wykonują uderzenia na wybrane obiekty. Najbardziej typowymi obiektami działań dla lotnictwa podczas bezpośredniego wsparcia działań sił lądowych bez użycia broni jądrowej są: środki przenoszenia broni jądrowej w marszu i na stanowiskach startowych, związki i oddziały pancerne i zmechanizowane w rejonach ześrodkowania, w rejonach wyjściowych i w marszu, stanowiska przeciwlotniczych rakiet kierowanych, SD i węzły łączności oraz inne obiekty. Obiekty te są stosunkowo wrażliwe na oddziaływanie wszystkich konwencjonalnych środków rażenia. Dogodnymi obiektami dla lotnictwa są wojska rozmieszczone na odkrytej przestrzeni - w rejonach ześrodkowania lub w ukryciach. W celu ich niszczenia stosuje się bomby odłamkowe i napalmowe. Specjalne bomby i pociski rakietowe o dużej sile przebijania stosowane są do rażenia umocnień typu lekkiego. W celu izolacji i obezwładnienia punktów oporu może być stosowany napalm. Skuteczność bezpośredniego wsparcia lotniczego zależy od dokładności uderzeń lotnictwa. Samoloty tego rodzaju lotnictwa stosują z zasady pojedynczy zrzut bomb, pojedyncze odpalanie pocisków oraz ogień z działek,

co zapewnia dużą celność ognia. Promień rażenia środków konwencjonalnych jest stosunkowo ograniczony, a obiekty działań lotnictwa podczas bezpośredniego wsparcia mają stosunkowo małe rozmiary. Stąd też wpływa konieczność dokładnego orientowania samolotów i naprowadzania ich /wskazywania/ na cele naziemne.

Zadania bezpośredniego wsparcia lotniczego działań sił lądowych podczas ćwiczeń przeprowadzonych w taktycznych siłach powietrznych NATO były wykonywane tylko w dzień w warunkach widzialności poziomej nie mniejszej niż 5,5 km i podstawie chmur nie niżej niż 460 m.

Pokonywanie systemu obrony powietrznej przeciwnika przez TSP w bezpośrednim wsparciu działań sił lądowych realizowane jest:

- na bardzo małych wysokościach /poniżej 100 m/;
- z wykorzystaniem grup demonstracyjnych, pozorujących nalot na kierunkach drugorzędnych;
- w warunkach dużego nasycenia naziemnych środków OPL i środków radiolokacyjnego wykrywania poprzez zwalczanie i zakłócanie przez TSP z wydzielaniem do 30 - 40 % sił na zabezpieczenie grup uderzeniowych.

Podczas atakowania obiektów z lotu nurkowego w ramach wsparcia lotniczego minimalne wysokości wyprowadzania samolotów w zależności od kąta lotu przedstawiają się następująco:

- kąt lotu 30° - min. wysokość wyprowadzania 300 m;
- kąt lotu $20 - 29^{\circ}$ - min. wysokość wyprowadzania 300 m;
- kąt lotu $15 - 19^{\circ}$ - min. wysokość wyprowadzania 150 m;
- kąt lotu mniejszy niż 15° - minim. wysokość wyprowadzania - 60 m.

Ponadto należy podkreślić, że w ramach realizacji planów wzmocnienia potencjału i gotowości bojowej sił zbrojnych NATO w Europie, Stany Zjednoczone dokonują wymiany sprzętu lotniczego w niektórych jednostkach sił powietrznych wydzielonych do NATO. Jednocześnie, już w czasie ~~ju~~ pokoju, rozbudowują system dodatkowych, wysł~~u~~uniętych baz lotniczych na terytorium RFN, które mają stanowić jeden z podstawowych elementów organizacji bezpośredniego wsparcia sił lądowych NATO na SETDW przez samoloty typu A-10.

Charakterystyczne w tych założeniach jest to, że część sił lotnictwa wsparcia na samolotach typu A - 10 będzie rotacyjnie bazować i wspierać działania sił PGA.

Pod koniec 1979 r. cztery eskadry 81 stlm mają być wyposażone w samoloty A-10 /ogółem skrzydło ma liczyć 108 samolotów A-10, czyli sześć eskadr/, które będą rozmieszczone w dwóch głównych bazach lotniczych Bentwaters i Woodbridge /W.Brytania/, około 560 - 650 km od wschodniej granicy obszaru NATO.

Oprócz dwóch głównych baz, mają być zorganizowane dodatkowo cztery wysunięte bazy operacyjne na terytorium RFN, w których na zasadzie rotacji - będzie się znajdowała w okresie pokoju część z ogólnej liczby samolotów A-10 z 81 stlm. Jako wysunięte bazy operacyjne wyznaczono:

bazę amerykańskich sił powietrznych w RFN Sembach oraz trzy bazy zachodnioniemieckich sił powietrznych - Ahlhorn, Noervernich i Leipheim, t.j. po dwie bazy na obszarach odpowiedzialności 2 i 4 PTSP.

Odległość między bazami są prawie jednakowe i oddalone od wschodniej granicy obszaru NATO o około 120 km.

Strefa przygraniczna o głębokości około 32 km została podzielona na 6 sektorów o szerokości 120 - 160 km, które przydzielone jako obszary działania sześciu eskadrom 81 stlm. Załogi samolotów A-10 z tego skrzydła są zobowiązane do bardzo szczegółowego zapoznania się w swoich sektorach z terenem, uroźnią i innymi właściwościami geograficznymi, tak aby były w stanie wykonywać loty bez posługiwania się mapą i innymi przyrządami nawigacyjnymi, ograniczając wykorzystanie łączności radiowej do rzeczywiście niezbędnego minimum. Każda eskadra ma znajdować się w stanie gotowości bojowej, umożliwiającej - w przypadku wybuchu konfliktu zbrojnego - udzielenie natychmiastowego bezpośredniego wsparcia działaniom sił lądowych w wyznaczonych sektorach, przez okres 24 - 48 godzin; dalsze kontynuowanie wsparcia będzie uzależnione od możliwości i rozwoju sytuacji.

Organizacja obsługi technicznej samolotów A - 10 w 81 stlm różni się znacznie od organizacji powszechnie stosowanej w amerykańskich siłach powietrznych. Celem tej organizacji jest zapewnienie możliwości wykonywania maksymalnej liczby lotów bojowych w stosunkowo krótkim czasie. Według obecnych ocen, każdy samolot powinien wykonywać dziennie 6 - 8 lotów. Dlatego też grupa obsługi technicznej będzie zajmowała się z reguły przygotowaniem samolotów do kolejnych lotów, uzupełniając paliwo, smary, amunicję i przeprowadzając ogólną kontrolę bieżącą. Uszkodzone samoloty będą odsyłane do właściwej naprawy w jednej

z dwóch głównych baz na terytorium Wielkiej Brytanii.

3. Organizacja dowodzenia lotnictwem taktycznym i współdziałania z siłami KA NATO.

Według poglądów zachodnich, rozróżnia się następujące rodzaje bezpośredniego wsparcia lotniczego:

- zawczasu planowane;
- na wezwanie z pola walki /z położenia dyżurowania na lotniskach lub w powietrzu/;
- osłona kolumn;
- swobodne polowanie.

Zawczasu planowane bezpośrednie wsparcie lotnicze jest uważane za najbardziej skuteczne. Polega ono na wykonywaniu zadań, które zostały uprzednio określone i ujęte w planie wsparcia ogniowego na przykład KA. Jednostki lotnictwa otrzymują zadania minimum na 4 godziny przed lotem, co umożliwia należyte przygotowanie załóg oraz wybór odpowiedniego uzbrojenia /środków rażenia/ zgodnie z charakterystyką obiektu wyznaczonego do niszczenia lub obezwładnienia. Tym rodzajem wsparcia planuje się wykonać około 75 % wszystkich zadań.

Zadania na wezwanie z pola walki realizowane są w toku działań bojowych w celu zaspokojenia potrzeb sił lądowych, gdy wcześniejsze planowanie jest niemożliwe. W dotychczasowych ćwiczeniach ten rodzaj wsparcia obejmował średnio około 25% zadań i był realizowany po upływie 2 - 2,5 godzin od momentu wezwania. Wezwanie z pola walki może być przekazane załogom TSP dyżurującym na lotniskach. W tym wypadku samoloty

znajdują się na lotnisku w pełni przygotowane do lotu, z podwieszonymi bombami i rakietami oraz amunicją, w gotowości do startu po upływie 15 minut od chwili otrzymania zadania bojowego. Samoloty są uzbrojone w różne środki rażenia aby mogły być wykorzystane do uderzeń na różne obiekty.

Wezwanie z pola walki może być przekazane również załogom TSP dyżurującym w powietrzu. W tym wypadku klucz samolotów lotnictwa uderzeniowego dyżuruje w powietrzu w rejonie działań bojowych, utrzymując łączność z oficerami naprowadzania lotnictwa. Z chwilą pojawienia się odpowiednich celów, dyżurujące w powietrzu samoloty mogą być na nie naprowadzane dla wykonania uderzeń. Umożliwia to szybkie reagowanie lotnictwa na potrzeby sił lądowych, w warunkach zmieniającej się sytuacji, a zwłaszcza podczas wysadzania desantów /morskiego i powietrznego/, boju spotkaniowego itp. W tym wypadku zapotrzebowania na wsparcie są realizowane po upływie 15 minut od momentu wezwania z pola walki. Ten sposób wsparcia ma wiele ujemnych stron, jak: niemożność zmiany środków rażenia w zależności od obiektu uderzeń, nieekonomiczność wykorzystania sił i środków, pobieżność przygotowania załóg do wykonania zadania. Stąd też stosowany jest po dokładnej analizie i ocenie sytuacji.

Osłona kolumn - to rodzaj wsparcia lotniczego działań sił lądowych sposobem dyżurowania w powietrzu w celu bezpośredniego towarzyszenia wojskom w marszu i niszczenia obiektów zagrażających ich marszowi. Podstawowe zadania lotnictwa - to bezpośrednie wsparcie kolumn, rozpoznanie wzrokowe na skrzydłach maszerujących kolumn oraz osłona

przed atakami z powietrza.

Swobodne polowanie w ramach wsparcia lotniczego działań sił lądowych jest traktowane jako jeden ze sposobów wyżyrowania w powietrzu. Załogi samolotów wykonują lot do wyznaczonego rejonu lub po wyznaczonej trasie i atakują cele wg własnego wyboru i decyzji. Ten rodzaj wsparcia dość często stosowany był w wojnie wietnamskiej.

Bezpośrednie wsparcie lotnicze nacierających wojsk jest zwykle realizowane na zapotrzebowania oddziałów i związków taktycznych sił lądowych. Z ćwiczeń NATO wynika, że sztaby dywizji składały 15 - 20 zapotrzebowań na wsparcie lotnicze w ciągu doby. Zapotrzebowania planowo były składane na - 15 - 20 godzin, a wezwania z pola walki - średnio na 2 godziny przed ich realizacją.

Bezpośrednie wsparcie lotnicze działań oddziałów i pododdziałów sił lądowych w zasadzie jest realizowane przez lotnictwo wsparcia grupami w składzie 2- 8 samolotów, skład ilościowy grup zależy od charakteru obezwładnianych obiektów. Naloty zwykle wykonywane są w czasie dnia, na małych wysokościach w różnych warunkach meteorologicznych /w tym w warunkach ograniczonej widzialności i podczas opadów atmosferycznych/.

Wymagania w zakresie naprowadzania lotnictwa polegają na określeniu miejsca obiektu oraz położenia własnych wojsk. Wskazywanie obiektów uderzeń może być realizowane następującymi sposobami:

- dymnymi pociskami artyleryjskimi, moździerzowymi itp.;

- światłami sygnałowymi;
- pociskami smugowymi;
- przez ostrzał obiektu uderzeń;
- odwoływanie się do przebiegu linii styczności wojsk;
- pozornym atakowaniem celu przez inne samoloty.

Położenie własnych wojsk oznacza się następującymi środkami: kolorowymi dymami, światłami sygnałowymi, płótnami i lustrami sygnałowymi.

Na podstawie przeprowadzanych ćwiczeń na ETW można stwierdzić, że na wykonanie zadania bezpośredniego wsparcia lotniczego przewiduje się wydzielenie średnio 45 - 50 % wysiłku /limitu/ samolotolotów TSP. Na korzyść KA, będącego na głównym kierunku uderzenia, w działaniach zaczepnych przewiduje się wydzielenie około 240 samolotolotów na dobę, a w działaniach obronnych około 120 - 150 samolotolotów.

Do wsparcia działań dywizji ogólnowojskowej może być wydzielonych 60 - 80 samolot^{ów}lotów, a na głównym kierunku uderzenia - do 120 samolotolotów na dobę. W działaniach obronnych 40 - 50 samolotolotów.

Planowanie działań TSP w celu wsparcia działań sił lądowych odbywa się na szczeblu PTSP - GA. Planowanie to winno być skoordynowane, aby mogło zapewnić maksymalną skuteczność działań lotnictwa przeznaczonego do wsparcia działań sił lądowych. Organizowane jest na podstawie pełnej znajomości i oceny zadań sił lądowych i lotnictwa.

ZAKOŃCZENIE

Według poglądów dowództwa sił zbrojnych NATO, odpowiedzialność za organizację współdziałania we wspólnych działaniach bojowych spoczywa w równym stopniu na dowódcy lotnictwa jak i dowódcy ogólnowojskowym. W celu zabezpieczenia tej współodpowiedzialności już począwszy od szczebla GA - PTSP w skład centrum działań połączonych /JCOC/ wchodzi przedstawiciele sztabów sił lądowych i sztabów TSP. Oprócz zadań planowych lotnictwo zabezpieczające działania sił lądowych wykonuje również zadania doraźne. Dla wykonania tych zadań na lotniskach znajduje się ciągle określona liczba samolotów w odwodzie w poszczególnych stopniach gotowości bojowej. Załogi tych samolotów przed startem na wykonanie zadań doraźnych często będą zapoznawane tylko z ogólną sytuacją taktyczną, a szczegółowe zadania otrzymają dopiero w powietrzu lub nawet w rejonie celów od oficera naprowadzania /TACP/FAC/. Niezależnie od realizacji zadań doraźnych przez samoloty dyżurujące na lotniskach, mogą one być wykonywane również sposobem dyżurowania w powietrzu. Decyzja w sprawie szczegółowego wykorzystania przydzielonego wysiłku TSP na zabezpieczenie działań sił lądowych zostaje zawsze podjęta na szczeblu związku taktycznego sił lądowych.

Decyzja natomiast odnośnie przydzielenia odpowiedniego wysiłku TSP na zabezpieczenie działań sił lądowych zapada w sposób scentralizowany na wyższych szczeblach dowodzenia - w centrum działań połączonych. Decentralizacji dowodzenia

TSP - przydzielania sił lotnictwa związkom taktycznym sił lądowych nie przewiduje się. Związki taktyczne sił lądowych dysponują etatowymi pododdziałami lotnictwa sił lądowych, w składzie których posiadają również pododdziały śmigłowców szturmowych, wykorzystywane z zasady jako odwody przeciwpancerne.

Wydruk w 4 egz.
Egz nr 1 - 4 Bibl. Gł. OZS
Wyk kmdr Michałowski 446/pf 20
Druk MB oku
10/1 ks

Wydrukowano w 4 egz.

Egz.nr. 1 - 4 BG.OZS

Wyk. kmdr Michałowski

Druk. MB. dnia 25.10.79r.

Nr.ks. pf 100/A0

Wydruk z 1904 r.
Dz. 1 - 4 1904 r.
Wyd. 1 - 4 1904 r.
Dz. 1 - 4 1904 r.
Wyd. 1 - 4 1904 r.

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Działu Zbiorów Specjalnych
Nr. swid. _____

44890

